

Για να φθάση κάποιος στην Μικρά Αγία Άννα θα αποβιβασθή στο λιμάνι της Σκήτης της Αγίας Άννης και θ' ακολουθήση ένα μικρό και ανηφορικό μονοπάτι. Το μονοπάτι αυτό στα χρόνια του παπα-Σάββα πατήθηκε πολύ. Την περίοδο μάλιστα των Τεσσαρακοστών μεταβαλλόταν σε ατέλειωτη ανθρώπινη αλυσίδα. Κάθε κρίκος κι' ένας Χριστιανός που πήγαινε για πνευματικό λουτρό.

— Ατέλειωτο κορδόνι ο κόσμος, μας είπαν παλαιοί Αγιαννανίτες. Έτρεχε ο κόσμος ποτάμι. Μοναχοί, Ιερωμένοι, κοσμικοί, υπάλληλοι από τις Καρυές και την Δάφνη, από κάθε γωνιά του Αγίου Όρους, από τα πιο μακρινά Μοναστήρια, από την

γειτονική Χαλκιδική, από παντού. Κάθε προσκυνητής του Όρους το θεωρούσε παράλειψη να μή περάση από το εξομολογητήριό του. Και πού να τους προλάβη όλους! Ο Δικαίος (=ο μοναχός που διοικεί την Σκήτη) της Αγίας Άννης κάθε βράδυ φιλοξενούσε στο Κυριάκο αυτούς που έπρεπε να περιμένουν την σειρά τους την επομένη ημέρα.

Άλλο εκπληκτικό φαινόμενο ήταν η έκφρασις του προσώπου αυτών που έβγαιναν από το εξομολογητήριό του. Σ' έκανε να δοκιμάζης έκπληξι πάνω στην έκπληξι. «Τί στο καλό; θα έλεγες. Μεταμορφώσεις συντελούνται εδώ μέσα»;

Κάτι σχετικό μας διηγήθηκαν οι Αγιαννανίτες Πατέρες οι λεγόμενοι Καρτσωνάιοι. Τους επισκέφθηκε από τα Αρφαρά της Μεσσηνίας ο γέρων πατέρας τους. Σαν ήρθε η συζήτησις για Εξομολόγησι του συνέστησαν να επισκεφθή τον παπα-Σάββα, να κάνη γενική εξομολόγησι της ζωής του, να δροσισθή η ψυχή του με την χάρι του Θεού.

Έτσι και έγινε. Απέναντι του η σπάνια αυτή πνευματική κολυμβήθρα και να την περιφρονήση; Έφθασε ως εκεί. Παρέμεινε αρκετή ώρα στο εξομολογητήριο. Τελειώνοντας και βγαίνοντας απ' εκεί σκιρτούσε από ευφροσύνη. Λάμπις ειρήνης είχε σκορπισθή στο πρόσωπό του και κάποια μυστική αλλοίωσι ένιωθε μέσα του. «οθνεΐαν αλλοΐωσιν ευπρεπεστάτην», για να χρησιμοποιήσουμε την φράσι του υμνογράφου. Πήρε βαθειά ανάσα και ξεφώνησε:

— Α, παιδιά μου! Ξαλάφρωσα. Δεν πατάω στην γη.

Πετάω ολόκληρος. Όλος ο κόσμος μου φαίνεται αλλαγμένος. Δόξα νάχης, Χριστέ μου.

Κύριος οΐδε, πόσοι παρόμοιοι στεναγμοί ανακουφίσεως, πόσα δάκρυα χαράς, πόσα δοξολογικά επιφωνήματα αντήχησαν στον περίβολο της Αγιορείτικης αυτής κολυμβήθρας του Σιλωάμ.

— Αγαπητέ Θεοφάνη, σκέπτομαι να κινήσω για τον Άθω. Ν' αναπνεύσω λίγο άρωμα από το Περιβόλι της Παναγίας.

— Θα αισθανθώ μεγάλη χαρά, πάτερ Ιωακείμ, αν μπορούσα να σας συνοδεύσω.

— Και γιατί όχι; Αγαθοί οι δύο υπέρ τον ένα», όπως λέει και η Γραφή.

Αυτά κουβέντιαζε το 1896 στην Αθήνα ο Αρχιμανδρίτης π. Ιωακείμ Σπετσιέρης, εφημέριος στο Αγιοταφικό Μετόχι, με τον φίλο του Θεοφάνη Τρούγκα, εργοστασιάρχη.

Σύντομα κατέφθασαν ως ταπεινοί προσκυνηταί στο Αγιώνυμο Όρος. Το πρόγραμμά τους προέβλεπε απαραίτητως επίσκεψη και στον άγιο Πνευματικό. Τον είχε απολαύσει πριν από επτά χρόνια ο π. Ιωακείμ στους Αγίους Τόπους και δεν εύρισκε εγκώμια για να τον εκθειάζη στον φίλο του. Και έτρεφε μέσα του την ελπίδα πως θα τον έπειθε τον κυρ-Θεοφάνη να πλησιάση στο πνευματικό λουτρό.

Όταν βρέθηκαν στην Μικρά Αγία Άννα, στην Καλύβη της Αναστάσεως, έμειναν έκπληκτοι -ο εργοστασιάρχης κυρίως- από τον κόσμο που αντίκρυσαν.

— Περιμένουν όλοι τους για Εξομολόγησι, παρατήρησε ο π. Ιωακείμ. Μεγάλος καθοδηγητής ψυχών ο παπα-Σάββας. Ποιμήν θεοφώτιστος. Και τρέχουν κοντά του τα πρόβατα του Χριστού ωσάν σε τόπο χλόης και αναψύξεως. Κι' εγώ δεν βλέπω την ώρα που θα έρθη η σειρά μου, ν' αποτοξινώσω τον ψυχικό μου οργανισμό από κάθε επιβλαβή και δηλητηριώδη ουσία. Η ατμόσφαιρα των Αθηνών πολύ έχει κουράσει το πνεύμα μου.

Όλα αυτά που έβλεπε και άκουγε ο κ. Θεοφάνης τον έσπρωχναν στην μεγάλη απόφασι. Να τακτοποιήση δηλαδή τόσους και τόσους εκκρεμείς λογαριασμούς με τον Θεόν, να ζητήση την συγγνώμη, να ειρηνεύση. Είχε χρόνια να πλησιάση σε Πνευματικό καθώς και να κοινωνήση και η συνείδησίς του επαναστατούσε για την τακτική του.

Βεβαίως ο πειρασμός του έφερνε αντίθετες σκέψεις και τον απέτρεπε από την σωτήρια απόφασι. Τελικά όμως εκάμφθη από την χάρι του Θεού, ενίκησε τους δισταγμούς του και προχώρησε άφοβα στο εξομολογητήριο. Πριν απ' αυτόν είχε επισκεφθή τον Πνευματικό ο φίλος του π. Ιωακείμ.

Κάθησε πολύ ώρα ο κ. Θεοφάνης στο πνευματικό ιατρείο. Είχε πολλές πληγές να θεραπεύση. Αλλά τί του συνέβη; Ίσως να δοκίμασε στην ζωή του εκπλήξεις, αλλά την φορά αυτή κινδύνευσε να χάση το μυαλό του. Θαμπώθηκε, έμεινε εμβρόντητος. «Θεέ μου, έλεγε, πού βρίσκομαι; Τί ακούω; Μήπως με γελούν τ' αυτιά μου; Τί μυστήρια είναι αυτά»!

«Εξωμολογήθην πρώτος εγώ, έγραφε αργότερα ο π. Ιωακείμ, είτα ο φίλος μου Θεοφάνης... Έμεινε παρά τω πνευματικώ Σάββα επί πολύ. Ότε δε εξήλθε και ελάβομεν την όδόν διά τα Κατουνάκια, μοί έλεγεν ο φίλος Θεοφάνης:

— Τί άνθρωπος είναι ο πνευματικός Σάββας; Μή είναι άγγελος;

Είπον αυτώ:

— Τί συνέβη;

»— Ιδού, λέγει μοι, κατά την εξομολόγησιν είπε μοι, ό,τι έπραξα από εικοσαετίας και πλέον χωρίς να είπον εγώ εις αυτόν τίποτε. Μοί είπε πράξεις παλαιάς τας οποίας εγώ δεν ενθυμούμην πως άραγε εγνώριζε τί εγώ έπραξα!

»— Μή απορής, είπον αυτώ, φίλτατε Θεοφάνη. Ο πνευματικός Σάββας έχει προορατικόν.

»—Τί εννοείς προορατικόν;...»[1].

Ο π. Ιωακείμ του έλυσε τις απορίες.

Στην ψυχή του κυρ-Θεοφάνη συντελέσθηκε την ημέρα εκείνη σωστή κοσμογονία.

Αυτός ήταν ο παπα-Σάββας ο Πνευματικός!

Σημείωση:

1. Αρχ. Ιωακείμ Σπετσιέρη, Απομνημονεύματα, Α', σ. 21-22.

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Χερουβείμ, Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές (6), Σάββας ο πνευματικός, Έκδοσις Η', Ιερά Μονή Παρακλήτου Ωρωπός, Αττικής 1995